

S r č i c u.

Oj srčice mladó,
Nedolžno in čistó,
Kako si ti lepó!

Nebeška Mamica,
O sveta shrambica!
Ti je zavetnica.

Presrečno si zares,
Radosti same kres,
Ljubav Božjih očes.

In božji angeljčki
So ti prijateljčki,
So ti čuvateljčki.

Spomladni lep je svét,
S cveticami odet:
Krasnejši tvoj je cvet!

Svetnikov vsih vrsté,
Ki tam Boga časté,
Se tebe veselé.

Glej, v tebi Ježček tvoj,
Prestolček ima svoj,
Raduje se s teboj.

Oj srčice! raduj
Se sreče, — skrbno čuj
In greha se varuj!

Radoslav Silvester.

Ustavljaj se takoj v začetku!

Nekega dné ste bili dve hčeri z materjo pred ognjiščem. Veronika, starejša hči, je naložila nekoliko polen na žrjavico, in je pihala s tako močjo, da je odletela velika iskra in padla na njeno obleko. — «Oh, moje oblačilo! moje oblačilo!» zavpije prestrašena deklica in, kar more, urno z obema rokama otrese iskro, da je lepo oblačilo ostalo nepoškodovano. Lizika, mlajša sestra, se vsled tega nenadnega krika močno prestraši in nevoljno pokrega Veroniko: «Kako moreš vendar zarad take malenkosti napravljati tak hrup, kakor da bi bila že cela hiša v ognju!» Nato poprimejo mati besedo in pravijo Liziki: «Nespametni otrok! tvoja sestra ne zasluži graje; prav je storila tako in se ni osmešila. Zavpila je le zato tako hudo, ker je za lepoto oblačila tako skrbna. Ko bi ne bila kar takoj odpravila žareče iskre, njeno oblačilo bi bilo sedaj oškodovano in vse sprijeno.»